

[Boligministeren.]

tiden er grundlag for at ændre ejerlejlighedsloven, men dens virkninger vil naturligvis blive fulgt med opmærksomhed.

Det anføres, at ejerlejlighedssystemet fører til vanskeligheder ved kreditgivningen, men det forekommer ikke givet, at dette skulle være tilfældet i synderlig grad. I hvert fald bør de vanskeligheder, som kreditstramningen skaber, ikke søges løst ved indskrænkning af ejerlejlighedsloven. I øvrigt kan jeg her henvisse til aftalen mellem Nationalbanken og realkreditinstitutterne om begrænsning af tillægslånene og nedsettelse af disses løbetid til 10 eller højst 15 år.

Må jeg slutte med at sige, at selv om jeg på forhånd har den opfattelse, at tiden ikke er inde til en revision af ejerlejlighedsloven, er jeg naturligvis parat til at lade den behandling, som i dag finder sted her i folketinget som følge af det fremsatte lovforslag, danne grundlag for en videre overvejelse i et udvalg, hvis folketinget måtte ønske at henvise det til et sådant, og sådanne overvejelser vil jeg naturligvis ud fra rent saglige hensyn støtte på alle måder.

Ordføreren for forslagsstillerne (Kai Moltke): Ja, jeg må jo nøjes med at takke boligministeren for hans løfte om, at hele dette område skal blive holdt under observation, og at der skal blive indledt visse undersøgelser. Nu ved jeg imidlertid, at boligministeren i sin tid i særdeles høj grad interesserede sig for ejerlejlighedssystemet, som han i boligudvalget bl. a. studerede for Frankrigs vedkommende, og han skulle måske derfor erindre, at der alene i Parisområdet findes ikke mindre end 20.000 ledige ejerlejligheder, fordi priserne efterhånden har nået sådanne højder, at der ganske simpelt ikke længere er købere til denne kategori, hvorfor den franske statsmagt overvejer en særlig lovgivning for, hvordan sådanne lejligheder skal kunne udnyttes.

Dernæst til spørgsmålet om spekulationsmomentet: herom kan vi jo have et forskelligt syn, og visse dele af boligministerens tale mindede mig om en artikel i bladet *Fast Ejendom*, hvor det siges, at der er nogle, der taler om spekulation på grund af enkelte tilfælde og gerne vil gøre sig be-

mærket. Det gælder f. eks. formanden for lejernes LO, hr. Halvorsen, og mig, når vi rejser spørgsmål om ejerlejlighederne. Men, siger man, det eneste, vi i virkeligheden kender til, er Vognmandsmarken, hvor ejeren har prøvet på at forvandle 317 lejligheder til ejerlejligheder, af hvilke over 100 allerede er beboet af udenlandske arbejdere — det kan altså gå forholdsvis hurtigt. Der er bare det ved det, at disse ejendomme, efter hvad bladene har oplyst, falder tilbage til kommunen i året 1973. Heri ligger et konkret spørgsmål: kan man sælge ejendomme, der tilfalder kommunen i 1973, som ejerlejligheder i dag? Her er i alle tilfælde et hul i loven, som jeg vil opfordre til at studere.

Men det er ikke det eneste problem. Der er også spørgsmålet om den rigtige rokering i den ældre del af boligmassen. For der er jo ikke kun det ene eksempel, der er flere. Jeg står her med det sidste nummer af *Boligen*, hvori der er indrykket følgende annonce:

„Ejerlejlighed, Frederiksberg, ved St. Markus Plads. Ledig straks. 4 værelser, moderne køkken, bad og gæstetoilet. Til salg for 170.000 kr., udbetaling 70.000 kr. Henvendelse advokatkontoret.“

Eller jeg kan minde om det spørgsmål, som blev rejst i Frederiksberg kommunalbestyrelse den 5. februar i år af formanden for lejernes LO. Det drejede sig om en ejendom, der oprindeligt havde kostet noget over 300.000 kr., og hvori der fandtes 10 lejligheder. Heraf havde man foreløbig solgt de første 2 for 310.000 kr. — altså det, som hele ejendommen et år tidligere var blevet erhvervet for. Når man for 2 lejligheder af 10 på et år kan skaffe sig hele købesummen tilbage, kan man nok bruge det som eksempel, når man vil spørge, om der er tale om spekulation eller ej. Det bliver selvfølgelig en smagssag. Men jeg tror, at det af almindelige mennesker her i landet vil blive opfattet sådan, at man i virkeligheden stiller en stor del af den gamle boligmasse til rådighed for de folk, som har kontanter.

Så kommer der et andet meget vigtigt moment ind i sagen, som jeg skal fremdrage, før jeg går videre. Jeg interesserer mig stadig væk for det byområde, der oprindeligt valgte mig ind i det høje ting, og herfra har jeg netop et eksempel, som i dobbelt forstand